

Arrest

nr. 342 622 van 10 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. KELCHTERMANS
Amerikalei 122
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 12 november 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 13 oktober 2025 tot weigering van de verlenging van haar tijdelijk verblijf.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 14 november 2025 met refertenummer 133557.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 13 oktober 2025 neemt de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie een beslissing tot "*weigering verlenging tijdelijk verblijf*". Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"(...)

Verblijvende te (...) (momenteel opgesloten in de strafinrichting te Antwerpen)

Weigering verlenging tijdelijk verblijf

Het tijdelijk verblijf van betrokkene, geldig tot 19.09.2025 waarvan betrokkene houder is in toepassing van de artikelen 9 (9 bis) en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van de vreemdelingen zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006, kan niet verder verlengd worden.

Overwegende dat in onze eerdere instructies d.d. 13 september 2024 de volgende voorwaarden werden vastgesteld voor de verlenging van zijn tijdelijk verblijf;

- Recente bewijzen van effectieve tewerkstelling : arbeidsovereenkomst + recente loonfiches
- Recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen
- Een GELDIG nationaal paspoort
- een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)
- Wanneer de betrokkene de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij/zij conform artikel 1/2§ 3 van de wet van 15.12.1980 te bewijzen dat hij/zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelname aan het verenigingsleven. De volledige informatie over dit onderwerp is gepubliceerd op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be>snelle links>integratiebereidheid en bewijzen inspanningen tot integratie in België).
- Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.

Betrokkene werd op 17 februari 2025 door de correctionele rechtbank te Antwerpen- afdeling Antwerpen veroordeeld wegens

- het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) in aanwezigheid van een minderjarige of een persoon die in een kwetsbare toestand verkeert

- Openbare zedenschennis, tegenover een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar

- Openbare zedenschennis

- Kinderpornografie : bezit van zinnebeelden, voorwerpen, films, foto's of andere beeldragers

Hij werd voor deze feiten veroordeeld tot een gevangenisstraf van 2 jaar met probatie-uitstel van 5 jaar; een geldboete van 500,00 EUR (x 8 = 4.000,00 EUR) (of vervangende gevangenisstraf : 90 dagen) met probatie-uitstel van 3 jaar; Ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij art.31 lid.1 Strafwetboek gedurende 5 jaar; Ontzetting van het recht om deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt (382 bis SWB) gedurende 10 jaar; Ontzetting van het recht om deel uit te maken van elke instelling of vereniging waaraan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen gericht is (art.382 bis SW) gedurende 10 jaar; Verbod om een activiteit toegewezen te krijgen die de veroordeelde in een vertrouwens- of een gezagsrelatie tegenover minderjarigen plaatst (382bis 3 Sw) gedurende 10 jaar en bijzondere verbeurdverklaring.

Betrokken trok duidelijk geen lering uit deze veroordeling, want amper 3 dagen nadien pleegt hij opnieuw feiten. Hij werd op 19.02.2025 onder aanhoudingsmandaat geplaatst en opgesloten vanaf 20.0.2025. Op 16.05.2025 werd hij voor de laatste feiten veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen-afdeling Antwerpen, namelijk het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) tegenover een minderjarige en werd besloten over te gaan tot de internering van betrokkene.

Gelet op het feit dat betrokkene bij herhaling de openbare orde heeft geschaad door zijn persoonlijk gedrag, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt, wordt besloten om het tijdelijk verblijf van betrokkene niet te verlengen omdat hij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan zijn tijdelijk verblijf.

Gelieve deze beslissing aan betrokkene te betekenen en aan ons terug te sturen, en hem in het bezit te stellen van een kopie van deze beslissing. Het derde exemplaar is voor uw dossier."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2, 3, 5, eerste lid en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 9, 10 en 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het hoorrecht, van het beginsel "audi alteram partem", van artikel 41, §2 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

Naast een theoretische uiteenzetting over de geschonden geachte rechtsnormen en rechtsbeginselen en het weergeven van enkele motieven van de bestreden beslissing, licht de verzoekende partij haar eerste en enig middel toe als volgt:

“Derde onderdeel,

De bestreden beslissing stelt dat het verblijf van verzoeker niet kan worden verlengd omdat bij herhaling de openbare orde heeft geschonden.

Verzoeker wenst als eerste aan te halen dat hij geïnterneerd werd op 16.05.2025, terwijl bestreden beslissing stelt dat verzoeker veroordeeld werd. Dit is niet correct.

De strafrechtelijke veroordeling berust een beslissing waarbij ten gronde uitspraak wordt gedaan over de schuld, terwijl internering een veiligheidsmaatregel is waartoe wordt beslist wegens het bestaan van een geestesstoornis die een gevaar betekent voor de maatschappij, en die noch een beoordeling wat betreft de schuld, noch een strafrechtelijke veroordeling inhoudt (GwH 31 maart 2022, nr. 52/2022).

Volgens artikel 2 van de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering (BS 9 juli 2014) is de internering van personen met een geestesstoornis, bedoeld in artikel 9 van deze wet, een veiligheidsmaatregel die er tegelijkertijd toe strekt de maatschappij te beschermen en ervoor te zorgen dat aan de geïnterneerde persoon de zorg wordt verstrekt die zijn toestand vereist met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij.

Nog stelt dit artikel dat, rekening houdend met het veiligheidsrisico en de gezondheid van de geïnterneerde persoon, hem de nodige zorg zal worden aangeboden om een menswaardig leven te leiden. Die zorg is gericht op een maximaal haalbare vorm van maatschappelijke re-integratie en verloopt waar aangewezen en mogelijk via een zorgtraject waarin aan de geïnterneerde persoon telkens zorg op maat wordt aangeboden.

Verwerende partij stelt dat verzoeker hardleers is omdat hij twee dagen na zijn vorige veroordeling gelijksoortige feiten pleegde.

Echter heeft verzoeker zware psychologische problematieken waarbij niet kan gesproken worden van “hardleers” of “schuldig aan een misdrijf”.

Internering is zoals voorheen gesteld geen straf maar een beveiligingsmaatregel.

Verzoeker heeft al zeer lange tijd psychologische problematieken. Hij is al jaren arbeidsongeschikt en sinds april 2025 erkend invalide (stuk 7)

Dit blijkt reeds uit het administratief dossier. Bij de vorige verlengingen van zijn A-kaart werden deze stukken gevoegd.

Verzoeker werd in het verleden ettelijke malen gedwongen opgenomen, maar zocht ook zelf psychologische bijstand (stuk 5).

Verzoeker wou zich voorafgaand aan zijn eerste veroordeling reeds laten opnemen, maar dit was niet mogelijk (stuk 6).

Het is duidelijk dat verzoeker reeds voorafgaand zijn eerste en enige veroordeling leed aan een psychologische aandoening van waaruit hij de feiten pleegde.

Verzoeker dient beschermd te worden.

Verwerende partij motiveert geheel eenzijdig m.b.t. het eventuele gevaar voor de openbare orde.

Alle elementen uit het administratief dossier hadden in rekening moeten worden gebracht.

Ten overvloede voegt verzoeker een recent SMG waaruit eveneens blijkt dat hij met de nodige opvolging opnieuw kan re-integreren in de maatschappij (stuk 2).

Vierde onderdeel,

Verder stelt de bestreden beslissing dat het gedrag van verzoeker door de eerdere veroordeling geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§ 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen.

Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Voorts kan reeds de enkele verdenking dat een derdelander een feit heeft gepleegd dat naar nationaal recht als misdrijf is strafbaar gesteld, in combinatie met andere omstandigheden van het concrete geval, voldoende zijn om aan te nemen dat sprake is van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, lid 4, van de Terugkeerrichtlijn.

Uit punt 48 van het arrest blijkt dat de lidstaten in wezen de vrijheid behouden om het begrip “openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften.

Artikel 7 van de richtlijn, noch enige andere bepaling daarvan, schrijft voor dat een strafrechtelijke veroordeling vereist is om tot de conclusie te komen dat een dergelijk gevaar bestaat.

Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip “gevaar voor de openbare orde” als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een

fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

De beslissing kan dus enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en dit gedrag zal voortzetten in de toekomst.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Bij dat onderzoek moeten immers ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

De bestreden beslissing motiveert niet correct over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde.

Verzoeker meent dat hij geen werkelijke, actuele, voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.

Volgens rechtspraak moet een fundamenteel belang van de samenleving aantast worden door het gedrag van verzoeker en moet hij dit ook voortzetten in de toekomst.

Verzoeker werd na zijn eerste veroordeling geïnterneerd waarbij het vaststellen van herhaaldelijke schending van de openbare orde onmogelijk kan worden vastgesteld.

Bovendien blijkt uit de medische stukken dat verzoeker, mits de juiste begeleiding opnieuw kan re-integreren in de maatschappij waarbij het voorzienbare gevaar afhangt van de juiste begeleiding.

Verwerende partij motiveert niet correct m.b.t. de verhouding van de gepleegde misdrijven en het interneringsstatuut en het eventuele gevaar voor de openbare orde.

Vijfde onderdeel,

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing een schending inhoudt van de artikelen 2 en 3 in samenhang met artikel 5.1 van het EVRM.

Artikel 2 EVRM waarborgt het recht op leven en legt aan de staat een positieve verplichting op om het leven van personen die onder haar rechtsmacht vallen te beschermen.

Dit betekent dat de staat de nodige maatregelen moet nemen om te voorkomen dat het leven van een persoon in gevaar komt, zeker wanneer zij op de hoogte is van omstandigheden die een reëel risico inhouden.

Verzoeker werd eerder geïnterneerd en lijdt aan een ernstige geestesziekte.

Uit zijn medische voorgeschiedenis, evenals uit het recent bijgevoegde SMG, blijkt duidelijk dat hij nood heeft aan gespecialiseerde zorg in een aangepaste psychiatrische afdeling, onder toezicht van deskundige artsen.

De noodzakelijke behandeling, die onlosmakelijk verbonden is aan zijn interneringsstatuut, kan echter enkel worden opgestart en voortgezet indien verzoeker over een geldig verblijfsrecht in België beschikt. Zonder dergelijk verblijfsrecht kan hij niet in een aangepaste instelling worden opgenomen en blijft hij volledig zonder de vereiste medische en psychische ondersteuning.

Door deze situatie wordt verzoeker blootgesteld aan een ernstig risico voor zijn leven.

Wanneer de overheid nalaat de nodige maatregelen te nemen om het leven van een kwetsbare persoon onder haar rechtsmacht te beschermen, vormt dit een schending van artikel 2 EVRM.

Daarnaast vormt de huidige situatie ook een schending van artikel 3 EVRM, dat elke vorm van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt.

Verzoeker wordt, door het ontbreken van aangepaste zorg en behandeling, blootgesteld aan menonwaardige levensomstandigheden.

De Belgische staat werd reeds herhaaldelijk veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wegens het gebrek aan adequate psychiatrische zorg in gevangenissen (EHRM, 27/8/2024 - Rolnummer 50058/12; W.D. v. Belgium EHRM (app. no. 73548/13, 6 september 2016); Venken and Others v. Belgium (app. nr. 46130/14 e.a., 6 april 2021)

Uit deze rechtspraak blijkt dat geïnterneerden in het gevangenis milieu vaak geen toegang hebben tot gespecialiseerde psychiatrische afdelingen en bijgevolg niet de behandeling krijgen die hun aandoening vereist.

Verzoeker zal, tout court, niet kunnen terecht komen in een gespecialiseerde psychiatrische inrichting, omwille van het onbreken van wettig verblijf, wat een duidelijke schending van artikel 3 EVRM oplevert.

Tot slot volgt zowel uit de Wet Bescherming Maatschappij, als uit artikel 5, lid 1 EVRM dat de vrijheidsberoving van een persoon die lijdt aan een geestesziekte slechts rechtmatig kan plaatsvinden in een ziekenhuis of een andere daartoe geschikte instelling.

Een opsluiting in een gewone gevangenisafdeling is in strijd met deze bepalingen en dient te worden beschouwd als onrechtmatig.

De weigering tot verlenging van het verblijf van verzoeker verhindert dat hij de noodzakelijke psychiatrische behandeling kan voortzetten en stelt hem bloot aan een reëel risico op schending van zijn fundamentele rechten zoals beschermd door de artikelen 2, 3 en 5.1 EVRM.

Zesde onderdeel, schending van het hoorrecht

1.

Wanneer er een beslissing tot beëindiging of weigering van verlenging van verblijf wordt genomen moet het hoorrecht worden gerespecteerd.

Artikel 41, § 2, van het Handvest alsmede het algemeen beginsel van administratief recht audi alteram partem verplichten de administratie om eenieder waartegen een maatregel overwogen wordt, die haar of hem nadelig zou kunnen beïnvloeden, op voorhand te horen; en het gelijklopend recht van deze persoon om gehoord te worden voordat zulke beslissing wordt genomen.

In deze mate zijn de waarborgen vastgesteld in het Handvest in casu van toepassing.

Hieruit vloeit dus dat het onbetwistbaar is dat de beslissing tot beëindiging van verblijf, dat aan verzoeker werd betekend, hem nadelig beïnvloedt.

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, § 46, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 36). Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft gesteld dat het recht om te worden gehoord integraal deel uitmaakt van de rechten van de verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is. Het Hof heeft eveneens herhaaldelijk opgemerkt dat schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 11 december 2014, Boudjlida, C-249/13; HvJ 5 november 2014, Mukarubega, C-166/13; HvJ 17 juli 2014, Ys e.a., C-141/12 en C-372/12).

Uw Raad stelt dat een beslissing genomen in schending van artikel 41, § 2 van het Handvest en van het beginsel audi alteram partem, o.m., niet correct gemotiveerd is, indien het verhoor van de verzoeker het bestuur had kunnen leiden tot het nemen van een andere beslissing.

Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 179 397 van 14 december 2016 inzake Bani Bledar t. Belgische Staat, waar de schending van artikel 41 Handvest op zich aanvaard werd. Verzoeker verwijst naar het UDN-arrest RvV n° 130 247 van 26 september 2014 inzake Morais t. Belgische Staat, waar het middel ernstig werd bevonden wegens schending van het hoorrecht, in samenhang met artikel 74/13 Verbleefswet en artikel 8 EVRM.

Verzoeker verwijst naar het arrest CCE nr. 128.207 van 21 augustus 2014, naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014 en naar het arrest RvV nr. 198.594 van 5 september 2014. Verzoeker verwijst eveneens naar het arrest RvV nr. 126.158 van 24 juni 2014 dat een gelijklopend standpunt en motivering ontwikkeld als de hierboven aangeduide arresten; verzoeker sluit zich bij die arresten aan.

2.

Verzoeker stelt dat het hoorrecht niet werd toegepast.

In de bestreden beslissing wordt nergens verwezen naar een verhoor van verzoeker. Hij werd gewoonweg niet gehoord in het kader van de bestreden beslissing.

Het hoorrecht heeft een dubbel doel namelijk de overheid toe te laten om te beslissen met volledige kennis van zaken en de burger toe te laten om zijn middelen te laten gelden rekening houdend met de ernst van de maatregel dat de overheid jegens hem overweegt te nemen (RvV 14 december 2018, nr. 214.051).

In casu is het onmogelijk dat de verwerende partij de volledige kennis van zaken had om de bestreden beslissing te nemen.

Allereerst herhaalt verzoeker dat hij niet werd gehoord.

Verwerende partij haalt enkel aan dat verzoeker de openbare orde heeft geschaad en daardoor zijn verblijf niet kan worden verlengd.

Indien het hoorrecht correct was toegepast had verzoeker kunnen aangeven dat hij reeds zeer lange tijd psychotische en psychiatrische problematieken ondervindt en dat hij in het kader van deze ziekte het eerste misdrijf pleegde alsook werd geïnterneerd naar aanleiding van gelijkaardige feiten.

Hij had eveneens kunnen vermelden dat hij geen passende begeleiding kan verkrijgen zoals behoort bij een internering omwille van het verlies van zijn verblijfsrecht.

Hij voegt bijkomende stukken om dit te staven (stuk 2-7).

3.

Doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, kon de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling maken in het kader van 2, 3 en 5.1 EVRM.

Er kan onmogelijk bepaald worden of bovenstaande fundamentele rechten gewaarborgd blijven.

Als verzoeker op correcte wijze was gehoord had hij kunnen wijzen op zijn medische toestand en de gevolgen van het verliezen van zijn verblijfsrecht.

Doordat verzoeker niet correct werd gehoord, kon de DVZ een potentiële schending van artikelen 2, 3 en 5.1 EVRM niet uitsluiten.

Doordat verzoeker niet afdoende en niet correct werd gehoord, werd er geen rekening gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker meent dit wel degelijk een element is dat hij had kunnen vermelden indien hij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing had kunnen leiden.

Zo verzoeker zou gehoord zijn in het kader van de hier bestreden beslissing zou dit tot een andere beslissing geleid hebben, en met name tot het niet afleveren van de beslissing.

Het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurde elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden. Dit is in casu onmiskenbaar het geval.

Verwerende partij schendt bijgevolg de hoorplicht in samenlezing met artikel 2, 3 en 5.1 EVRM.

In deze optiek verwijst verzoeker ook naar het zorgvuldigheidsbeginsel dat de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding.

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenfinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen.

Dergelijk behoorlijk onderzoek ontbreekt compleet.

In casu is er dan ook sprake van een schending van de zorgvuldigheidsplicht, minstens in het licht van 2, 3 en 5.1 EVRM en van het hoorrecht.

De beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "*middel*" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: "*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*" (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De verzoekende partij laat na om bij haar toelichting bij het enig middel duidelijk uiteen te zetten op welke wijze de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, artikel 10 van de Vreemdelingenwet of het rechtszekerheids- en vertrouwensbeginsel schendt.

Het enig middel is in de aangegeven mate onontvankelijk.

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "*afdoende*" wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. Enerzijds wordt de juridische grondslag van de bestreden beslissing vermeld, met name de artikelen 9, 9*bis* en 13 van de Vreemdelingenwet. Anderzijds worden ook de feitelijke gegevens die aan de basis van de bestreden beslissing liggen weergegeven. Er wordt gesteld dat het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij niet verder verlengd kan worden. De verwerende partij wijst in de bestreden beslissing op de voorwaarden voor de verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging van de verzoekende partij, zoals deze waren opgenomen in de beslissing van 13 september 2024, met name recente bewijzen van effectieve tewerkstelling (arbeidsovereenkomst en recente loonfiches), recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen, een geldig paspoort, een recent attest waaruit blijkt dat de verzoekende partij op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische staat (OCMW), bewijzen dat zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren conform artikel 1/2, §3 van de Vreemdelingenwet en het gedrag van de verzoekende partij mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden. De verwerende partij stelt vervolgens in de bestreden beslissing vast dat de verzoekende partij op 17 februari 2025 door de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, werd veroordeeld wegens het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) in aanwezigheid van een minderjarige of een

persoon die in een kwetsbare toestand verkeert, openbare zedenschennis tegenover een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, openbare zedenschennis en kinderpornografie, met name bezit van zinnebeelden, voorwerpen, films, foto's of andere beeld dragers, dat zij voor deze feiten werd veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee jaar met probatie-uitstel van vijf jaar, een geldboete van 500 euro (x 8 = 4000 euro) of vervangende gevangenisstraf van negentig dagen, met probatie-uitstel van drie jaar, ontzetting van bepaalde rechten voorzien bij artikel 31, eerste lid van het Strafwetboek gedurende vijf jaar, ontzetting van het recht om deel te nemen aan onderwijs in een openbare of particuliere instelling die minderjarigen opvangt gedurende tien jaar, ontzetting van het recht om deel uit te maken van elke instelling of vereniging waaraan de activiteit in hoofdzaak op minderjarigen gericht is gedurende tien jaar, verbod om een activiteit toegewezen te krijgen die de veroordeelde in een vertrouwens- of een gezagsrelatie tegenover minderjarigen plaatst gedurende tien jaar en bijzondere verbeurdverklaring, dat de verzoekende partij amper drie dagen nadien opnieuw feiten pleegt, dat zij op 19 februari 2025 onder aanhoudingsmandaat werd geplaatst en vanaf 20 februari 2025 werd opgesloten, dat zij op 16 mei 2025 voor de laatste feiten werd veroordeeld door de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, namelijk het opdringen aan andermans zicht van de eigen onblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) tegenover een minderjarige en werd besloten over te gaan tot de internering van de verzoekende partij, dat gelet op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag bij herhaling de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt, wordt besloten om het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij niet te verlengen omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf.

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt de motivering van het bevel haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

Het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel leggen aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van deze beginselen kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Deze beginselen staan de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.5. De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel wordt onderzocht in het licht van de artikelen 9, *9bis*

en 13 van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de bestreden beslissing is genomen en in het licht van de artikelen 2, 3 en 5 van het EVRM, waarvan de schending ook wordt aangevoerd.

2.6. Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door (de Minister) of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...).”

Artikel 13 van de Vreemdelingenwet stelt verder het volgende:

“§ 1. Behalve indien dit uitdrukkelijk anders wordt voorzien, wordt de machtiging tot verblijf verleend voor een beperkte tijd, ingevolge deze wet of ingevolge specifieke omstandigheden die betrekking hebben op de betrokkene of ingevolge de aard of de duur van zijn activiteiten in België.

(...)

§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd.

(...).”

De Raad wijst erop dat een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 (9bis) van de Vreemdelingenwet een gunstmaatregel is en dat verwerende partij in deze dan ook beschikt over een grote discretionaire bevoegdheid. De verwerende partij bepaalt op discretionaire wijze de voorwaarden waaraan een vreemdeling moet voldoen om een machtiging tot verblijf te verkrijgen en te behouden, dit op grond van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, waarnaar de bestreden beslissing verwijst.

2.7. Uit de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt dat in de instructies van de verwerende partij van 13 september 2024 de volgende voorwaarden werden vastgesteld voor de verlenging van het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij:

- *Recente bewijzen van effectieve tewerkstelling : arbeidsovereenkomst + recente loonfiches*
- *Recente bewijzen van voldoende bestaansmiddelen*
- *Een GELDIG nationaal paspoort*
- *een recent attest waaruit blijkt dat de betrokkene op geen enkel ogenblik ten laste valt van de Belgische Staat (OCMW)*
- *Wanneer de betrokkene de verlenging van zijn verblijfsvergunning aanvraagt, dient hij/zij conform artikel 1/2§ 3 van de wet van 15.12.1980 te bewijzen dat hij/zij inspanningen heeft gedaan om zich te integreren. De Dienst Vreemdelingenzaken zal voornamelijk rekening houden met het volgen van een inburgeringscursus of een beroepsopleiding, het uitoefenen van een economische activiteit of het voorleggen van een bewijs van inschrijving van een erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling, kennis hebben van de taal van de plaats van inschrijving en een actieve deelname aan het verenigingsleven. De volledige informatie over dit onderwerp is gepubliceerd op de site van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be>snelle links>integratiebereidheid en bewijzen inspanningen tot integratie in België).*
- *Het gedrag van de betrokkene mag de openbare orde of nationale veiligheid niet schaden.”*

In de bestreden beslissing wordt, na een uiteenzetting van de feiten waarvoor de verzoekende partij op 17 februari 2025 werd veroordeeld en van de feiten waarvoor zij op 16 mei 2025 werd geïnterneerd, besloten dat de verzoekende partij bij herhaling de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken en de

geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt, dat wordt besloten om haar tijdelijk verblijf niet te verlengen omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf.

2.8. De verzoekende partij stelt dat zij geïnterneerd werd op 16 mei 2025, terwijl de bestreden beslissing stelt dat zij veroordeeld werd, dat dit niet correct is, dat de strafrechtelijke veroordeling een beslissing is waarbij ten gronde uitspraak wordt gedaan over de schuld, terwijl internering een veiligheidsmaatregel is waartoe wordt beslist wegens het bestaan van een geestesstoornis die een gevaar betekent voor de maatschappij en die noch een beoordeling wat betreft de schuld, noch een strafrechtelijke veroordeling inhoudt, dat volgens artikel 2 van de wet van 5 mei 2014 betreffende de internering de internering van personen met een geestesstoornis, bedoeld in artikel 9 van deze wet, een veiligheidsmaatregel is die er tegelijkertijd toe strekt de maatschappij te beschermen en ervoor te zorgen dat aan de geïnterneerde persoon de zorg wordt verstrekt die zijn toestand vereist met het oog op zijn re-integratie in de maatschappij, dat dit artikel nog stelt dat, rekening houdend met het veiligheidsrisico en de gezondheid van de geïnterneerde persoon, hem de nodige zorg zal worden aangeboden om een menswaardig leven te leiden, dat die zorg gericht is op een maximaal haalbare vorm van maatschappelijke re-integratie en waar aangewezen en mogelijk, verloopt via een zorgtraject waarin aan de geïnterneerde persoon telkens zorg op maat wordt aangeboden.

De Raad merkt op dat de gebruikte bewoording in de bestreden beslissing, met name dat de verzoekende partij op 16 mei 2025 voor de laatste feiten werd "veroordeeld", een materiële vergissing betreft. In de bestreden beslissing wordt immers benadrukt dat werd besloten over te gaan tot internering van de verzoekende partij. De verzoekende partij toont niet aan dat deze materiële vergissing een wezenlijke invloed heeft gehad op genomen beslissing. Zij maakt met haar betoog niet aannemelijk dat het feit dat zij op 16 mei 2025 werd geïnterneerd en niet werd veroordeeld afbreuk doet aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat gelet op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag bij herhaling de openbare orde heeft geschaad en dat het gaat om ernstige feiten die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt, wordt besloten om haar tijdelijk verblijf niet te verlengen omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf. Door op algemene wijze toe te lichten wat een internering is en inhoudt, toont de verzoekende partij niet aan dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel zijn.

De verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij stelt dat zij hardleers is omdat zij twee dagen na haar vorige veroordeling gelijksoortige feiten pleegde, dat zij echter zware psychologische problematieken heeft waarbij niet kan gesproken worden van 'hardleers' of 'schuldig aan een misdrijf', dat internering geen straf maar een beveiligingsmaatregel is. De Raad merkt op dat hij het motief "*Betrokken trok duidelijk geen lering uit deze veroordeling*" overtollig acht. Immers volstaan de overige motieven van de bestreden beslissing in dit verband om het besluit te schragen dat gelet op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag bij herhaling de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt, wordt besloten om het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij niet te verlengen omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf. Kritiek op een overtollig motief kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Met het betoog dat zij al zeer lange tijd psychologische problematieken heeft, dat zij al jaren arbeidsongeschikt is en sinds april 2025 erkend invalide is, dat dit reeds blijkt uit het administratief dossier, dat bij de vorige verlengingen van haar A-kaart deze stukken werden gevoegd, dat zij in het verleden ettelijke malen gedwongen opgenomen werd maar ook zelf psychologische bijstand zocht, dat zij zich voorafgaand aan haar eerste veroordeling reeds wou laten opnemen maar dit niet mogelijk was, dat het duidelijk is dat zij reeds voorafgaand haar eerste en enige veroordeling leed aan een psychologische aandoening van waaruit zij de feiten pleegde, dat zij beschermd dient te worden en dat zij een recent standaard medisch getuigschrift voegt waaruit eveneens blijkt dat zij met de nodige opvolging opnieuw kan re-integreren in de maatschappij, toont de verzoekende partij – die niet betwist dat zij meermaals feiten van exhibitionisme en tevens ook feiten van openbare zedenschennis en van bezit van kinderpornografie heeft gepleegd – niet aan dat het *in casu* foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel is van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat gelet op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag bij herhaling de openbare orde heeft geschaad en dat het gaat om ernstige feiten die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt, wordt besloten om haar tijdelijk verblijf niet te verlengen omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf. Het loutere gegeven dat de verzoekende partij de feiten pleegde door haar psychologische aandoening waaraan zij al 'zeer lange tijd' lijdt en waarvoor zij in het verleden ettelijke malen gedwongen werd opgenomen en ook zelf psychologische bijstand zocht, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat zij door haar persoonlijk gedrag bij herhaling de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die een onveiligheidsgevoel in de samenleving veroorzaken en de geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt en dat zij dus niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar verblijf. Zij toont immers niet aan dat de verwerende partij omwille van haar

psychologische problematiek, waardoor zij de feiten pleegde, niet langer kon vaststellen dat zij door haar persoonlijk gedrag bij herhaling de openbare orde heeft geschaad. Ook haar arbeidsongeschiktheid, haar erkenning als invalide, het feit dat zij beschermd dient te worden en het gegeven dat zij met de nodige opvolging opnieuw kan re-integreren in de maatschappij, werpen geen ander licht op dit motief, minstens maakt de verzoekende partij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat de verwerende partij geheel eenzijdig motiveert met betrekking tot het eventuele gevaar voor de openbare orde, dat alle elementen uit het administratief dossier in rekening hadden moeten worden gebracht.

Gelet op wat voorafgaat toont de verzoekende partij echter niet aan op welke wijze haar psychologische problematieken en de andere door haar aangehaalde elementen een ander licht werpen op de beoordeling dat zij door haar persoonlijk gedrag bij herhaling de openbare orde heeft geschaad, zodat zij niet aantoonbaar dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen in deze beoordeling ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

De Raad merkt verder op dat indien een vreemdeling omwille van een welbepaalde reden wordt gemachtigd tot een voorlopig verblijf in België en naderhand niet voldoet aan de hem vooraf meegedeelde voorwaarden voor de verlenging van dit tijdelijk verblijf, de verwerende partij in de beslissing aangaande de al dan niet verlenging van dit verblijf niet dient te motiveren over andere elementen. De verzoekende partij maakt geenszins aannemelijk op grond waarvan de verwerende partij ertoe gehouden zou zijn om rekening te houden met alle elementen uit het administratief dossier. Evenmin maakt zij met voorgaand betoog omtrent haar psychologische aandoening aannemelijk dat de verwerende partij met bepaalde relevante elementen uit het administratief dossier ten onrechte geen rekening heeft gehouden bij het nemen van de bestreden beslissing.

Daar waar de verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing stelt dat haar gedrag door de eerdere veroordeling geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, gaat zij uit van een foutieve lezing van de motieven. Er wordt slechts gewezen op het feit dat zij door haar persoonlijk gedrag bij herhaling de openbare orde "heeft geschaad", dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid dermate verstoren en onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt en dat wordt besloten om het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij niet te verlengen omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf, waarbij uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat één van de voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf eruit bestond dat haar gedrag de openbare orde niet mag schaden.

De verzoekende partij stelt dat voor de interpretatie van het begrip 'bedreiging voor de openbare orde' het nuttig is per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* van 11 juni 2015 (C 554/13), waarin het Hof het begrip 'gevaar voor de openbare orde' in de zin van artikel 7, vierde lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) heeft uitgelegd, dat het Hof in §§50 en 52 stelt dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen, dat wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, die lidstaat voorbij gaat aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel, dat voorts reeds de enkele verdenking dat een derdelander een feit heeft gepleegd dat naar nationaal recht als misdrijf is strafbaar gesteld, in combinatie met andere omstandigheden van het concrete geval, voldoende kan zijn om aan te nemen dat sprake is van een gevaar voor de openbare orde in de zin van artikel 7, vierde lid van de Terugkeerrichtlijn, dat uit punt 48 van het arrest blijkt dat de lidstaten in wezen de vrijheid behouden om het begrip 'openbare orde' af te stemmen op hun nationale behoeften, dat artikel 7 van de richtlijn, noch enige andere bepaling daarvan, voorschrijft dat een strafrechtelijke veroordeling vereist is om tot de conclusie te komen dat een dergelijk gevaar bestaat, dat volgens paragraaf 60 het begrip 'gevaar voor de openbare orde' als bedoeld in artikel 7, vierde lid van die richtlijn, hoe dan ook veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, dat de vaststelling van een actuele bedreiging in regel vereist dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen, dat het aan de nationale overheden, *in casu* de gemachtigde, is om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten, dat de gemachtigde derhalve zijn besluit moet baseren op een

inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier, dat de beslissing dus enkel kan genomen worden als wordt aangetoond dat zij een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast en dit gedrag zal voortzetten in de toekomst, dat de bewijslast hiertoe bij de verwerende partij ligt, dat uit de bestreden beslissing dus moet blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris (lees: van de minister) meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid, dat bij dat onderzoek immers ook haar huidige gedrag en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking moet worden genomen, dat de bestreden beslissing niet correct motiveert over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde, dat zij geen werkelijke, actuele, voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, dat volgens de rechtspraak een fundamenteel belang van de samenleving aangetast moet worden door haar gedrag en zij dit ook moet voortzetten in de toekomst, dat uit de medische stukken blijkt dat zij, mits de juiste begeleiding, opnieuw kan re-integreren in de maatschappij waarbij het voorzienbare gevaar afhangt van de juiste begeleiding.

Met haar betoog gaat de verzoekende partij eraan voorbij dat in de instructie van 13 september 2024 (administratief dossier, stuk 358), waarnaar in de bestreden beslissing wordt verwezen, niet als voorwaarde werd opgenomen dat zij geen werkelijke, actuele en ernstige bedreiging voor de openbare orde of de nationale veiligheid mag vormen, doch wel dat zij de openbare orde of nationale veiligheid niet mag schaden. Uit de onbetwiste motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij op 17 februari 2025 door de correctionele rechtbank te Antwerpen, afdeling Antwerpen, werd veroordeeld wegens het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) in aanwezigheid van een minderjarige of een persoon die in een kwetsbare toestand verkeert, openbare zedenschennis tegenover een minderjarige beneden de volle leeftijd van 16 jaar, openbare zedenschennis en kinderpornografie, dat zij amper drie dagen nadien opnieuw feiten pleegt, met name het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) tegenover een minderjarige en dat werd besloten over te gaan tot de internering van de verzoekende partij. De uiteenzetting van de verzoekende partij over het begrip 'bedreiging voor de openbare orde' en de verwijzing naar de Terugkeerrichtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie en de Raad in dit licht, is dan ook niet dienstig. Gelet op de voorwaarden die werden opgenomen in de instructie van 13 september 2024 tot verlenging van het tijdelijk verblijf van de verzoekende partij en gelet op voornoemde motieven acht de Raad het niet foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of disproportioneel van de verwerende partij om in de bestreden beslissing te stellen dat de verzoekende partij bij herhaling de openbare orde heeft geschaad, dat het om ernstige feiten gaat die de openbare veiligheid dermate verstoren, een onveiligheidsgevoel veroorzaken in de samenleving en de geestelijke en lichamelijke integriteit van vrouwen en minderjarigen schendt en te besluiten haar tijdelijk verblijf niet te verlengen omdat zij niet voldoet aan de voorwaarden gesteld aan haar tijdelijk verblijf, waarbij aldus uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat één van de voorwaarden voor de verlenging van het tijdelijk verblijf eruit bestond dat haar gedrag de openbare orde niet mag schaden. De verzoekende partij maakt geenszins concreet aannemelijk dat of waarom de verwerende partij tevens had moeten nagaan of zij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid en hierover had moeten motiveren. Voornoemd betoog is in die zin dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij stelt dat zij na haar eerste veroordeling werd geïnterneerd waarbij het vaststellen van herhaaldelijke schending van de openbare orde onmogelijk kan worden vastgesteld, maar toont niet aan waarom het gegeven dat zij voor de feiten van "*het opdringen aan andermans zicht van de eigen ontblote geslachtsdelen of van een seksuele daad op een openbare plaats of op een plaats die zichtbaar is voor het publiek (exhibitionisme) tegenover een minderjarige*" werd geïnterneerd uitsluit dat wordt besloten dat zij door deze feiten eveneens de openbare orde heeft geschaad. Zij toont niet aan dat het gegeven van internering, of de hieruit afgeleide gebrekkige individuele verantwoordelijkheid voor de feiten, maakt dat het gedrag dat hieraan ten grondslag lag anders diende te worden beoordeeld.

Gelet op het voorgaande maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat de verwerende partij niet correct motiveert met betrekking tot "*de verhouding van de gepleegde misdrijven en het interneringsstatuut en het eventuele gevaar voor de openbare orde*". De Raad herhaalt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat omwille van haar internering na het plegen van de laatste feiten, niet kan worden gesteld dat zij door het plegen van deze feiten de openbare orde heeft geschaad. Voorts blijkt uit het voorgaande dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de verwerende partij gehouden was te motiveren over het (actueel) gevaar dat zij zou (kunnen) vormen voor de openbare orde.

Een schending van de artikelen 9, 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

2.9. De verzoekende partij betoogt dat zij eerder geïnterneerd werd en dat zij lijdt aan een ernstige geestesziekte, dat uit haar medische voorgeschiedenis, evenals uit het recent bijgevoegd standaard medisch getuigschrift duidelijk blijkt dat zij nood heeft aan gespecialiseerde zorg in een aangepaste psychiatrische afdeling, onder toezicht van deskundige artsen, dat de noodzakelijke behandeling, die onlosmakelijk verbonden is aan haar interneringsstatuut, echter enkel kan worden opgestart en voortgezet indien zij over een geldig verblijfsrecht in België beschikt, dat zij zonder dergelijk verblijfsrecht niet in een aangepaste instelling kan worden opgenomen en dat zij volledig zonder de vereiste medische en psychische ondersteuning blijft, dat zij door deze situatie wordt blootgesteld aan een ernstig risico voor haar leven, dat zij door het ontbreken van aangepaste zorg en behandeling wordt blootgesteld aan mensonwaardige levensomstandigheden, dat zij niet zal terechtkomen in een gespecialiseerde psychiatrische inrichting omwille van het ontbreken van wettig verblijf, wat een duidelijke schending van artikel 3 van het EVRM oplevert, dat de weigering tot verlenging van haar verblijf haar verhindert de noodzakelijke psychiatrische behandeling voort te zetten en haar blootstelt aan een reëel risico op schending van haar fundamentele rechten zoals beschermd door de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM.

Artikel 2 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. (...).”

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”*

De Raad merkt op dat het feit dat de verzoekende partij, die lijdt aan een *“ernstige geestesziekte”*, door het nemen van de bestreden beslissing niet langer over een geldig verblijfsrecht in België beschikt niet inhoudt dat zij in een situatie terechtkomt die van die aard en hardheid is dat kan worden gesteld dat zij wordt onderworpen aan een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM of dat haar recht op leven, zoals beschermd door artikel 2 van het EVRM, in het gedrang komt. Daargelaten de vraag of de verzoekende partij kan worden gevolgd waar zij stelt dat zij zonder verblijfsrecht niet in een aangepaste instelling kan worden opgenomen en dat zij niet zal terechtkomen in een gespecialiseerde psychiatrische inrichting omwille van het ontbreken van wettig verblijf, wijst de Raad erop dat personen die op onwettige wijze in België verblijven dringende medische hulp kunnen genieten. Dergelijke dringende medische hulp kan worden toegekend door het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn na een sociaal onderzoek waarbij de behoefte en de omvang van de dienstverlening wordt vastgesteld (artikel 60, §1 van de organieke wet van 8 juli 1976). Artikel 1 van het koninklijk besluit van 12 december 1996 betreffende de dringende medische hulp die door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn wordt verstrekt aan de vreemdelingen die onwettig in het Rijk verblijven definieert die als: *“hulp die een uitsluitend medisch karakter vertoont en waarvan de dringendheid met een medisch getuigschrift wordt aangetoond. Deze hulp kan geen financiële steunverlening, huisvesting of andere maatschappelijke dienstverlening in natura zijn. Dringende medische hulp kan zowel ambulante worden verstrekt als in een verplegingsinstelling, zoals bedoeld in artikel 1, 3°, van de wet van 2 april 1965 betreffende het ten laste nemen van de steun verleend door de openbare centra voor maatschappelijk welzijn. Dringende medische hulp kan zorgverstrekking omvatten van zowel preventieve als curatieve aard”*. De verzoekende partij toont niet aan dat zij in het kader van het recht op dringende medische hulp geen toegang zou hebben tot de voor haar vereiste psychische bijstand. Zij maakt niet aannemelijk dat de weigering tot verlenging van haar verblijf haar verhindert de noodzakelijke psychiatrische behandeling voort te zetten of dat zij zonder verblijfsrecht volledig zonder de vereiste medische en psychische ondersteuning blijft. Zelfs indien zij zou kunnen worden gevolgd waar zij stelt dat zij niet terecht zal komen in een gespecialiseerde psychiatrische instelling omwille van het ontbreken van wettig verblijf, toont zij niet aan dat dit – gelet op haar recht op dringende medische hulp – *“een duidelijke schending van artikel 3 van het EVRM oplevert”*.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van het evenredigheidsbeginsel.

Waar de verzoekende partij stelt dat de Belgische staat reeds herhaaldelijk werd veroordeeld door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens wegens het gebrek aan adequate psychiatrische zorg in gevangenissen, dat uit deze rechtspraak blijkt dat geïnterneerden in het gevangenis milieu vaak geen

toegang hebben tot gespecialiseerde psychiatrische afdelingen en bijgevolg niet de behandeling krijgen die hun aandoening vereist, dat uit de Wet Bescherming Maatschappij en uit artikel 5, eerste lid van het EVRM volgt dat de vrijheidsberoving van een persoon die lijdt aan een geestesziekte slechts rechtmatig kan plaatsvinden in een ziekenhuis of een andere daartoe geschikte instelling, dat een opsluiting in een gewone gevangenisafdeling in strijd is met deze bepalingen en dient te worden beschouwd als onrechtmatig, merkt de Raad op dat uit het betoog van de verzoekende partij niet blijkt dat de door haar geschetste situatie enkel betrekking heeft op personen zonder wettig verblijf zodat de verzoekende partij niet verduidelijkt op welke wijze zij door de bestreden beslissing een risico loopt op het niet verkrijgen van de gepaste behandeling. Deze kritiek is niet gericht tegen de bestreden beslissing. Een dergelijk betoog is in onderhavig beroep niet dienstig.

Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding. De verzoekende partij lijkt er met haar betoog aan voorbij te gaan dat de *in casu* bestreden beslissing geen beslissing tot vrijheidsberoving betreft. Voornoemde kritiek is aldus niet gericht tegen de bestreden beslissing en is in die zin dan ook niet dienstig.

2.10. De verzoekende partij stelt dat wanneer een beslissing tot beëindiging of weigering van verlenging van verblijf wordt genomen het hoorrecht moet worden gerespecteerd, dat het hoorrecht niet werd toegepast, dat in de bestreden beslissing nergens wordt verwezen naar een verhoor, dat zij gewoonweg niet werd gehoord in het kader van de bestreden beslissing, dat het *in casu* onmogelijk is dat de verwerende partij volledige kennis van zaken had om de bestreden beslissing te nemen, dat zij niet werd gehoord, dat indien het hoorrecht correct was toegepast, zij had kunnen aangeven dat zij reeds zeer lange tijd psychotische en psychiatrische problematieken ondervindt en dat zij in het kader van deze ziekte het eerste misdrijf pleegde alsook werd geïnterneerd naar aanleiding van gelijkaardige feiten, dat zij eveneens had kunnen vermelden dat zij geen passende begeleiding kan verkrijgen zoals behoort bij een internering omwille van het verlies van haar verblijfsrecht, dat zij bijkomende stukken voegt om dit te staven, dat doordat het hoorrecht niet correct werd gerespecteerd, de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling kon maken in het licht van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM, dat er onmogelijk bepaald kan worden of bovenstaande fundamentele rechten gewaarborgd blijven, dat als zij op correcte wijze was gehoord, zij had kunnen wijzen op haar medische toestand en de gevolgen van het verliezen van haar verblijfsrecht, dat doordat zij niet correct werd gehoord, de verwerende partij een potentiële schending van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM niet kon uitsluiten, dat doordat zij niet afdoende en niet correct werd gehoord, er geen rekening werd gehouden met bovenstaande elementen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, dat dit wel degelijk een element is dat zij had kunnen vermelden indien zij op rechtsgeldige wijze gehoord was en die de beslissing tot afgifte van de bestreden beslissing had kunnen beïnvloeden en tot een andere beslissing had kunnen leiden, dat zo zij gehoord zou zijn in het kader van de bestreden beslissing, dit tot een andere beslissing zou hebben geleid, met name tot het niet afleveren van de beslissing, dat het niet honoreren van de hoorplicht kan leiden tot de vernietiging van de beslissing voor zover de bestuurd elementen had kunnen aanreiken die tot een andere beslissing hadden kunnen leiden, dat dit *in casu* onmiskenbaar het geval is.

2.11. De Raad merkt op dat uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest duidelijk volgt dat het niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67). Er blijkt dus niet dat de verzoekende partij zich dienstig op dit artikel kan steunen.

Daar waar de verzoekende partij wijst op het recht om te worden gehoord zoals dit integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45), blijkt niet dat zij zich hierop dienstig kan beroepen in de thans voorliggende zaak. De vaststelling dringt zich namelijk op dat niet blijkt dat de thans bestreden beslissing waarbij de verlenging van een tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging wordt geweigerd, en dit op grond van de artikelen 9bis en 13 van de Vreemdelingenwet, kadert binnen de toepassing van het Unierecht. De thans voorliggende situatie wordt niet geregeld door het Unierecht, maar valt uitsluitend onder het nationale recht (HvJ 7 maart 2017 (Grote kamer), C-638/16 PPU, X en X tegen de Belgische Staat).

In zoverre de verzoekende partij zich beroept op een schending van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het principe "*audi alteram partem*", merkt de Raad op dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden. Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoekende partij opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoekende partij bij het vervullen van haar hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoekende partij minder nadelige beslissing te nemen.

Het komt de verzoekende partij toe aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie had kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het opleggen van de jegens haar getroffen bestreden beslissing. Indien de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij dergelijke informatie kon verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van de verzoekende partij en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kunnen leiden;

2.12. Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie had kunnen verschaffen. De verzoekende partij stelt dat zij had kunnen aangeven dat zij reeds zeer lange tijd psychotische en psychiatrische problematieken ondervindt en dat zij in het kader van deze ziekte het eerste misdrijf pleegde alsook werd geïnterneerd naar aanleiding van gelijkaardige feiten, maar uit hetgeen uiteengezet wordt in punt 2.8. blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat deze elementen afbreuk doen aan de determinerende motieven van de bestreden beslissing en evenmin dat deze bijkomend, naast de beoordeling van de aan het verblijf gestelde voorwaarden, in rekening dienden te worden genomen. Waar de verzoekende partij stelt dat zij eveneens had kunnen vermelden dat zij geen passende begeleiding kan verkrijgen zoals behoort bij een internering omwille van het verlies van haar verblijfsrecht en dat de gemachtigde onmogelijk een juiste beoordeling kon maken in het licht van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM, dat zij had kunnen wijzen op haar medische toestand en de gevolgen van het verliezen van haar verblijfsrecht, dat doordat zij niet correct werd gehoord, de verwerende partij een potentiële schending van de artikelen 2, 3 en 5, eerste lid van het EVRM niet kon uitsluiten, wijst de Raad op hetgeen hierover uiteengezet wordt in punt 2.9., waaruit blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij in het kader van het recht op dringende medische hulp geen toegang zou hebben tot de voor haar vereiste psychische bijstand of dat de thans bestreden beslissing de artikel 2, 3 of 5 van het EVRM schendt. De verzoekende partij toont met haar betoog niet aan dat zij, indien zij gehoord was geweest, elementen had kunnen aanbrengen die een andere beoordeling zouden rechtvaardigen en die het al dan niet nemen van de thans bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden.

Hier wijst de Raad er nog op dat in zoverre de zin *“voegt bijkomende stukken toe om dit te staven (stuk 2-7)”* in het verzoekschrift betrekking heeft op de voorgaande zin in het verzoekschrift dat zij *“(…) eveneens (had) kunnen vermelden dat (zij) geen passende begeleiding kan verkrijgen zoals behoort bij een internering omwille van het verlies van zijn verblijfsrecht”*, hij niet kan vaststellen op grond van de stukken 2 tot en met 7 gevoegd bij het verzoekschrift dat de verzoekende partij geen passende begeleiding zou krijgen zoals behoort bij internering ‘omwille van het verblijf van het verblijfsrecht’.

Nu de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij elementen had kunnen aanvoeren die het nemen van de bestreden beslissing hadden kunnen beïnvloeden of verhinderen, is haar betoog dat zij niet werd gehoord in het kader van de bestreden beslissing, niet dienstig.

Bovendien had de verzoekende partij de mogelijkheid om haar aanvraag tot verlenging van de tijdelijk toegekende verblijfsmachtiging met alle nuttige gegevens en stukken te onderbouwen, onder meer wat de in de instructie van 13 september 2024 gestelde en door haar gekende voorwaarde dat haar gedrag de openbare orde of de nationale veiligheid niet mag schaden betreft, en eventueel hierbij ook argumenten te formuleren waarom niet in redelijkheid kan geoordeeld worden dat aan deze voorwaarde niet wordt voldaan, minstens maakt zij het tegendeel niet concreet aannemelijk.

De verzoekende partij stelt dat de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen, dat dergelijk behoorlijk onderzoek compleet ontbreekt, maar toont, gelet op het voorgaande, niet aan van welke relevante gegevens de verwerende partij ten onrechte voor het nemen van de bestreden beslissing geen kennis heeft genomen. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat een behoorlijk onderzoek compleet ontbreekt.

Waar de verzoekende partij verwijst naar een aantal arresten van de Raad, merkt de Raad op dat arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwaarde hebben. Bovendien toont de verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voornoemde rechtspraak vergeleken kunnen worden met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

2.13. Een schending van het hoorrecht en van het beginsel *“audi alteram partem”* wordt niet aannemelijk gemaakt. Evenmin blijkt in het licht hiervan een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.14. Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 251 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend zesentwintig door:

N. VERMANDER, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER